

Arrest

nr. 141 064 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 28 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt op 7 december 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 8 december 2009 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 april 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 65 108 van 26 juli 2011 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.3. Op 2 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arrest nr. 70 922 van 29 november 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 28 november 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 25 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs dat partners elkaar reeds 2 jaar kennen voor de aanvraag + contacten + 3 ontmoetingen voor min. 45 dagen + bewijs voldoende bestaansmiddelen van partner A.N. + bewijs behoorlijke huisvesting + ziektekostenverzekering voor A.N. en familie”*.

Op 24 januari 2012 dient de verzoeker de volgende stukken in:

- lidmaatschap ziekenfonds verzoeker;
- lidmaatschap ziekenfonds A.N. en twee kinderen;
- inkomen A.N.: maandbedrag overlevingspensioen als weduwe;
- inkomen A.N.: loonfiches;
- inkomen verzoeker: attest tewerkstelling 2011 (uitzendarbeid);
- huurovereenkomst;
- bewijzen relatie: verklaringen van vrienden;
- bewijzen relatie: foto's.

Op 21 maart 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 28 maart 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.10.2011 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs voor de duurzame aard van de relatie legt de betrokkene volgende bewijzen voor:

- *Foto's: Aangezien handgeschreven toevoegingen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd en de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien kan niet met zekerheid gezegd worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen ze niet aanvaard worden als een bewijs voor de duurzame aard van de relatie.*

- *Verklaringen op eer van derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd, worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.*

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 52, §§ 1 en 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"4.1. Aan de verzoeker werd een verblijfsweigering zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van het KB van 08/10/1981.
Blijkens de betekende beslissing is de beslissing genomen op datum van 21/03/2012 in toepassing van art. 52. S 4. 5de lid van het KB van 08/10/1981.*

4.2. Het artikel 52 van dit KB is als volgt :

Art 52

[§1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden "van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het 4 grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt. maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.]]1

4.3. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte een verblijfsweigerings genomen.

Inderdaad.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat de beslissing is genomen overeenkomstig art. 52, § 4, 5de lid van het KB van 08/10/1981, wordt deze bepaling miskend.

Effectief.

4.3.1. Uit de bepaling van art. 52, § 4, 2de lid van het KB van 08/10/1981 blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht niet erkent.

4.3.2. De verzoeker heeft zoals aangehaald in art. 52, § 4, 1ste lid van het KB van 08/10/1981 alle vereiste documenten overgemaakt.

4.3.3. Het is al te gemakkelijk gemotiveerd vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat zijn bewijzen niet kunnen geverifieerd worden.

Inderdaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken verworpt verzoekers bewijzen louter stellende dat verzoekers bijgebrachte verklaringen op eer niet kunnen gecontroleerd worden.

Dit is een zeer simplistische en gemakkelijke motivering.

a) Niettegenstaande deze verklaringen aanduiden dat de verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te genieten, doet de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele inhoudelijke beoordeling van deze stukken.

b) De weigering is enkel ingegeven door het feit dat deze verklaringen op eer niet kunnen geverifieerd. Op geen enkele wijze toont de Dienst Vreemdelingenzaken met deze motivering aan dat deze verklaringen niet kunnen geverifieerd worden.

c) Er is geen enkele inspanning geleverd om de inhoud van deze verklaringen te bekijken, noch werd de inspanning geleverd via alle middelen die ter beschikking zijn om de inhoud ervan wel te verifiëren.

Inderdaad, in welk opzicht zijn de verklaringen op eer niet te controleren?

Zo heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de wettelijke mogelijkheid om aan de wijkagent te vragen om de verklaringen op eer te toetsen door de personen die deze verklaringen aflegden te interviewen en hun gezegdes na te gaan.

d) Evenwel is geen enkele inspanning terzake geleverd en kan de Dienst Vreemdelingenzaken zijn motivering geen kracht bijzetten dat de verklaringen op eer niet kunnen geverifieerd worden.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 52, §1 en §4 van het KB dd. 08.10.1981;

- artikel 8 EVRM;

- de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou geoordeeld hebben dat verzoeker geen bewijs van een duurzame relatie heeft voorgelegd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Als bewijs voor de duurzame aard van de relatie legt de betrokkene volgende bewijzen voor:

- *Foto's: Aangezien handgeschreven toevoegingen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd en de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien kan niet met zekerheid gezegd worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen ze niet aanvaard worden als een bewijs voor de duurzame aard van de relatie.*
- *Verklaringen op eer van derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd, worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie.*

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. "

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd.

Het loutere feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat alle nodige bewijsstukken werden overgemaakt, kan uiteraard op geen enkele wijze afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing op afdoende wijze uiteenzet om welke redenen de verklaringen van derden niet als bewijs van een duurzame relatie kunnen worden aanvaard.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

" Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdsperiode moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en

eisen verklaringen niet aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn. doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto 's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende. " (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

"2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft 1er en kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rw-ccce.be).

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen enkele inspanning heeft geleverd om de verklaringen op eer op hun waarachtigheid te verifiëren, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat het uiteraard aan verzoeker toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van zijn aanvraag van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Terwijl verzoeker niet dienstig kan betwisten dat hij naar aanleiding van zijn aanvraag de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie en bewijsstukken op nuttige wijze naar voor te brengen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord. maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Verzoeker beoogt middels de uiteenzetting bij zijn enig middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt met zijn ongestaafde kritiek geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet op afdoende wijze heeft “*aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner*”, dat hij “*onvoldoende bewijs aan(brengt) dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 52, §§ 1 en 4, van het Vreemdelingenbesluit.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een

geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De verzoeker meent dat de verwerende partij deze bepaling heeft miskend nu hij "alle vereiste documenten (heeft) overgemaakt" en de verwerende partij "geen enkele inhoudelijke beoordeling van deze stukken (doet)". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker foto's heeft voorgelegd, evenals verklaringen op eer van derden. Wat de foto's betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze "niet aanvaard (kunnen) worden als een bewijs voor de duurzame aard van de relatie", nu "niet met zekerheid gezegd (kan) worden wanneer ze genomen zijn" aangezien "handgeschreven toevoegingen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd en de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien". Deze motivering verklaart waarom de verwerende partij geen inhoudelijke beoordeling heeft gedaan van de door de verzoeker voorgelegde foto's. De verzoeker weerlegt deze motivering, die de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt, niet.

Wat de verklaringen op eer van derden betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "ze niet (worden) aanvaard als bewijs voor de duurzame aard van de relatie", aangezien ze "niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd". Deze motivering verklaart waarom de verwerende partij geen inhoudelijke beoordeling heeft gedaan van de door de verzoeker voorgelegde verklaringen op eer. De verzoeker voert aan dat niet wordt aangetoond dat deze verklaringen niet kunnen geverifieerd worden, terwijl de verwerende partij "de wettelijke mogelijkheid (heeft) om aan de wijkagent te vragen om de verklaringen op eer te toetsen door de personen die deze verklaringen aflegden te interviewen en hun gezegdes na te gaan". Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoeker voert ook niet aan – hoe de wijkagent deze verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid zou kunnen controleren. De wijkagent kan weliswaar controleren of de betrokkenen deze verklaringen effectief hebben afgelegd, doch niet of deze verklaringen ook waarachtig zijn. Het blijven loutere verklaringen die door geen enkel objectief en concreet gegeven gesteund worden zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde deze verklaringen niet aanvaardt als bewijs voor de duurzame aard van de relatie tussen de verzoeker en zijn partner en ze dus niet inhoudelijk beoordeelt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 52, §§ 1 en 4, van het Vreemdelingenbesluit kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN